

kun kan ske med Synets Tilladelse og for Mindesmærkers og Mindetavlens Vedkommende med Ministeriets Samtykke og efter en af Biskoppen anbefalet Indstilling fra Menighedsraadet. Efter de nugældende Regler kan Tiendeejeren, naar saadanne Prydelser med hans Tilladelse anbringes, blive fritaget for Vedligeholdelsespligten, naar han tager Forbehold herimod til Kirkens Protokol (se Lov 1861 § 3), en Bestemmelse, som maa anses for uheldig, dels fordi det ofte er sket, at en Tiendeejer er blevet paatvunget Vedligeholdelsen, fordi han har forsømt at tage Forbehold netop paa den bestemte Maade, som Loven fastsætter, dels fordi der, hvis Forbeholdet tages, savnes Regel for, hvorledes Vedligeholdelsen da skal ske. Efter den foreslaaede Bestemmelse forlanges det som Betingelse for, at Tilladelse overhovedet kan gives, at de fornødne Midler til Prydelsens Vedligeholdelse ere sikrede, eller at Samtykke til Anbringelse er indhentet fra Kirkens Bestyrelse, i hvilket Tilfælde Vedligeholdelsen vil paahvile Kirken.

Efter den gældende Lov kan Tiendeejeren ikke modsætte sig, at der anbringes et Orgel, men han kan fordre, at der ikke derved paaføres ham enten straks eller fremtidig nogen forøget Udgift (se Lovens § 5). I den siden 1861 forløbne Tid er Kravet om at faa Orgler eller Harmonier til Kirkerne stadig blevet stærkere, og man vil i en ny Synslov ikke kunne blive staaende ved den gamle Regel. At paalægge Kirken eller Tiendeejeren Udgiften til Anskaffelse og Opstilling vilde dog, naar Hensyn tages til, at det drejer sig om en forholdsvis stor Udgift, være betænkeligt, og det er da foreslaaet, at Udgiften dækkes enten ad frivillig Vej eller efter Menighedsraadets Beslutning, efter Sagens Forhandling paa et Menighedsmøde, helt eller delvis ved Ligning paa Menigheden efter de for Ligning af Udgifter ved Kirkens Opvarmning gældende Regler. Naar i Henhold hertil et Orgel eller Harmonium er anskaffet, skal efter Forslaget (§ 32) Vedligeholdelsen paahvile Kirken.

Efter de nugældende Regler paahviler det kun Kirketiendeejeren at holde Alteret belyst, se Lovens § 6, 4de Stykke. Idet det mere og mere er kommet i Brug, at Kirken benyttes om Aftenen til ekstraordinær Gudstjeneste eller lignende, har man staaet overfor den Mangel, at der ingen Regel var for, hvem der skulde dække Udgiften til Belysningen, og dette har enten Præsten eller Menigheden maattet søge ordnet ad frivillig Vej. Man har nu

ment, at det i Overensstemmelse med Tidens Krav maa kunne forlanges, at Kirken eller Tiendeejeren anskaffer de fornødne almindelige Belysningsredskaber — derimod ikke Lysekroner — under Forudsætning af, at de fornødne Midler til Belysningen for 5 Aar ere sikrede ved private Bidrag eller efter Menighedsraadets Beslutning, naar Sagen har været forhandlet paa et Menighedsmøde, ved Ligning paa Menigheden. Forholdet er saaledes behandlet ganske i Overensstemmelse med de for Kirkers Opvarmning i Henhold til Lov af 9. Marts 1893 gældende Regler, til hvilke Forslagets § 34 henviser.

I § 35 er det fastsat, at der kan forlanges Linoleum, Kokusmaatter eller andet Stof paa Gulvet i Midtergang og Kor. Dette er et af de Krav, som oftest ere rejste fra Menighedernes Side, og Kravet er ogsaa flere Steder gennemført, støttet paa de almindelige Bestemmelser i Synslovens § 3. Da det imidlertid har været Tvivl underkastet, om Kravet kan stilles uden særlig Hjemmel, er det indført i Forslaget. Gulvene i Midtergangene ere i Kirkerne paa Landet ofte grimme Murstensgulve, saa alene Skønhedshensyn gør det ønskeligt, at de kunne dækkes, men ogsaa Hensynet til Gudstjenestens Uforstyrrethed taler for denne Fordrings Gennemførelse. Der har flere Gange fra Menighedsraad været rejst Spørgsmaal, om det ikke kan paalægges Tiendeejeren at anskaffe Spyttekommer, men efter den gældende Lov er det tvivlsomt, om et saadant Paalæg kan gives, og da det maa anses for meget ønskeligt for Renlighedens Skyld, at Spyttekommer anskaffes, har man indført en Bestemmelse herom i Forslaget.

Endelig er der i § 36 givet Regler om Forhold, der længe have ventet paa en Ordning. Kravet om Lighuse paa Landet bliver — i Særdeleshed hvor der er større Byer — mere og mere paatrængende. At paalægge Kirken den betydelige Udgift til Lighusets Opførelse, har man dog ikke ment at kunne; Opgaven maa efter sin Natur nærmest henvises til Løsning af Kommunerne, men man har fastsat, at Kirken skal afgive Grund uden Vederlag, naar saadan kan anvises paa Kirkegaarden, ligesom Vedligeholdelsen, men ikke Udvidelse eller eventuel Fornyelse skal paahvile Kirken.

Opførelse af et Redskabshus maa formentlig allerede nu paahvile Kirken, men da der har været Tvivl derom, er det udtrykkelig fastsat. I Forbindelse hermed er det paalagt Kirken at opføre et Nød-